

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **Mgr. A. L.**
se sídlem J., P.
zastoupen Mgr. Martinem Pujmanem, advokátem
se sídlem Jugoslávská 620/29, Praha 2 - Vinohrady

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
se sídlem Národní 118/16, Praha 1 - Nové Město

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 3. 3. 2023, sp. zn. K 48/2021,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Kárný senát žalované (dále též „prvostupňový správní orgán“) rozhodnutím ze dne 3. 3. 2023, sp. zn. K 48/2021 (dále též „kárné rozhodnutí“ či „prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobce vinným z porušení § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění účinném od 1. 1. 2021 (dále jen „zákon o advokacii“), ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (dále jen „etický kodex“); dle § 32 odst. 5 zákona o advokacii bylo od uložení kárného opatření žalobci upuštěno. Nicméně mu byla stanovena povinnost k úhradě nákladů kárného řízení ve výši 8 000 Kč. K odvolání žalobce odvolací kárný senát žalované (dále též „odvolací kárný senát“ či „žalovaná“) v záhlaví uvedeném rozhodnutím rozhodnutí kárného senátu potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí odvolacího kárného senátu brojí žalobkyně podanou žalobou.
2. Kárné provinění žalobce bylo v dané věci kárným senátem shledáno v tom, že i přesto, že ve Smlouvě o provedení mediace ze dne 5. 6. 2020 (dále též „Smlouva o mediaci“) převzal jakožto právní zástupce jednoho z účastníků mediačního procesu závazek zachovat důvěrnost a mlčenlivost o všech záležitostech týkajících se mediačního procesu, tuto povinnost v podání Obvodnímu soudu pro Prahu 5 ze dne 26. 6. 2020 ve věci vedené pod sp. zn. 50 Nc 6047/2020 (dále též „vyjádření ze dne 26. 6. 2020“), v němž uvedl: *„že k dohodě nedošlo, a to pro neúměrné finanční požadavky na vypořádání společného jmění manželů, jakož i výše výživného ze strany matky“*, *„matka však návrh mediátorky bez dalšího odmítla, protože nesplňoval její finanční představy“* a *„zástupce matky k mediačnímu jednání vyžádal excesivním způsobem podklady, které se SJM nijak nespojují“*, porušil; tedy při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržel pravidla profesionální etiky ukládající mu (i) povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, (ii) povinnost plnit převzaté závazky.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalované

3. Žalobce předně v žalobě namítal, že odůvodnění kárného rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Poukázal na to, že hodnocení jeho jednání je obsaženo v odstavcích 12. až 14. odůvodnění kárného rozhodnutí; přičemž v odstavci 12. je konstatováno, že se kárný senát zabýval mírou závažnosti pochybení žalobce, avšak takováto deklarace se do textu odůvodnění nepromítla. Připustil, že po věcné stránce se sice kárný senát vyjádřil k jeho obraně, nicméně nesprávně dovodil, že nesplnění převzatého závazku automaticky znamená porušení čl. 4 odst. 1 etického kodexu, aniž by odůvodnil, jakým konkrétním způsobem měl žalobce snížit důstojnost a vážnost advokátního stavu; věcné hodnocení jeho jednání poměřované v čl. 4 odst. 1 etického kodexu tak absentuje. Poté žalobce v žalobě ocitoval podstatnou část odůvodnění kárného senátu uvedené v odstavci 12. na stranách 5 až 6 rozhodnutí kárného senátu s tím, že dle přesvědčení žalobce ani tato pasáž neobsahuje sporované odůvodnění, jelikož zde vypočtené předpoklady výkonu advokacie samy o sobě neodůvodňují, v čem konkrétně kárným senátem dovozené porušení převzatého závazku mělo vést rovněž k porušení čl. 4 odst. 1 etického kodexu.
4. K argumentaci obsažené v bodě 13. rozhodnutí kárného senátu žalobce namítal, že jeho kárné pochybení bylo spatřováno v textu podání k soudu ze dne 26. 6. 2020 nazvané – *Vyjádření otce k průběhu mediace a současné situaci* – ale jednalo se jen o procesní vyjádření jeho klienta k soudu, s nímž žalobce, jakožto advokát, neměl nic společného; navíc formulace v něm uvedená byla jen obecným souhrnem důvodů, které vedly k tomu, že mediační dohoda nebyla uzavřena.

5. Žalobce dále spatřoval nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaný (odvolací kárný senát) se nevypořádal s jeho odvolací námitkou, v níž vytýkal kárnému senátu, že se nezabýval jeho argumentací k okolnostem, za nichž byla mediace vedena a ani nulovým dopadem jeho jednání jak ve sféře účastníka v civilním řízení, jehož se předmětná mediace týkala, tak vůči veřejnosti, která se o naříkaném jednání nikdy nedozvěděla, tj. absentoval zde materiální znak kárného provinění. Taktéž měl za to, že žalovaný nedostatečně své rozhodnutí odůvodnil, když jeho hodnocení věci bylo vtěleno toliko do jednoho odstavce, ve kterém plně přisvědčil zjištěnému skutkovému stavu věci a jeho právnímu posouzení učiněnému kárným senátem a bez dalšího odkázal na prvostupňové rozhodnutí. Svou argumentaci podpořil odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 7 Afs 116/2009-70, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud se správní orgán nevypořádá se všemi odvolacími námitkami, zatíží tím správní rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Zároveň žalobce akcentoval, že kromě nevypořádání se s odvolací námitkou nedostatku materiálního znaku kárného provinění, oba správní orgány pochybily, když neodůvodnily, v čem konkrétně spatřovaly závažnost jednání žalobce ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii. Závažnost kárného provinění je přitom nutno poměřovat následkem chování advokáta ve vztahu ke klientovi, soudům a jiným orgánům, advokacii, veřejnosti a způsobilosti závažného chování advokáta poškodit advokátní stav (In: SEDLATÝ, Bohuslav, § 32 [Kárné provinění], In: SVEJKOVSKÝ, Jaroslav, VYCHOPEŇ, Martin, KRYM, Ladislav, PEJCHAL, Aleš a kol. Zákon o advokacii. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 231). Odkázal i na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2005, sp. zn. 9 Ca 64/2004-45, č. j. 9 Ad 3/2015-90, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 155/2018-48, z nichž vyplývá, že je třeba v rámci právního posouzení § 32 odst. 2 zákona o advokacii přihlídnout k významu chráněného zájmu, k následkům skutku atp., přičemž hodnocení nelze spojit pouze s jediným kritériem.
6. Žalobce nesouhlasil s tím, že odvolací kárný senát nezohlednil jím v odvolání uvedené skutečnosti, v nichž popisoval, v jakém kontextu bylo jeho sdělení opatrovnickému soudu vzneseno (emočně vypjatý spor o svěření nezletilých dětí do péče, dlouhodobější kontext řešení vypjaté situace mezi rodiči, podezření z vydírání klienta ze strany právního zástupce protistrany, požadavek opatrovnického soudu na sdělení výsledku mediace). Rovněž tak se v tomto případě jednalo o sdělení popisující situaci z jednání účastníků sporu vedené mimo mediaci, tj. nekryté povinností mlčenlivosti. V této souvislosti žalobce sporoval právní názor správních orgánů, že jakékoli jednání žalobce hodnotící požadavky druhé strany sporu pronesené v době po proběhlé mediaci, ovšem mimo její smluvně vymezený předmět (tj. péče o nezletilé dítě dle čl. 1 Smlouvy o mediaci), představuje porušení smluvně převzatého závazku. Přičemž tento nosný argument uplatněný v odvolání zůstal nevypořádaný. Taktéž měl žalobce za to, že správní orgány ve svých rozhodnutích nikterak nehodnotily skutkový stav, ani jakým konkrétním způsobem došlo ke spáchání kárného provinění žalobcem, natož zda je dané jednání kárným proviněním. Uvedl, že přestože v bodě 11. kárného rozhodnutí jsou vypočteny důkazy, z nichž bylo ve věci vycházeno kárný senát, však k jejich posouzení nepřistoupil, toliko paušálně odkázal na kárnou žalobu; v bodě 12. kárného rozhodnutí shrnutí skutkového stavu neodpovídá judikatuře správních soudů.
7. Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval i v tom, že žalovaný nehodnotil žalobcem namítané rozpory v odůvodnění kárného rozhodnutí; zejména nehodnotil okolnosti, pro které bylo upuštěno od uložení kárného trestu ve vztahu k posouzení jednání žalobce jako kárného provinění (blíže viz marg. č. 19, 20, 26, 27 odvolání žalobce proti kárnému rozhodnutí).
8. Žalobce namítal nesprávně zjištěný skutkový stav věci. Nejprve upozornil na text Smlouvy o mediaci, kde bylo v čl. I. uvedeno: „1. mezi účastníky je vedeno řízení u Obvodního soudu pro

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Prahu 5 pod sp. zn. 50 Nc 6047/2020. 2. Účastníci mají zájem pokusit se vyřešit konflikt mimosoudní cestou, a to formou mediace, v souladu s touto smlouvou a za podmínek v ní stanovených. (...).“ Poté citoval i čl. II. odst. 2 smlouvy o mediaci, v němž bylo uvedeno, že mediační jednání se koná osobním jednáním v sídle mediátora. Dovodil pak, že předmětem mediace mělo být jen vyřešení úpravy poměrů k nezletilým dětem, tudíž tato problematika byla kryta závazkem mlčenlivosti a důvěrnosti. Žalobce namítal, že kárný senát dospěl k názoru, že tím, že účastníci mediačního řízení mezi sebou komunikovali emailem (jejichž obsahem bylo i téma péče o nezletilé) citelně oslabili sjednaný závazek mlčenlivosti. Přitom není zřejmé, jaký význam má tento názor význam ve vztahu k otázce porušení převzaté povinnosti mlčenlivosti. Kárnému senátu vytkl, že součástí popisu skutku ve výroku pod bodem I. rozhodnutí je i popis komunikace právních zástupců, kde byly řešeny i majetkové poměry účastníků, o nichž účastníci jednali již před mediací a jednalo se o jednání mimo mediační jednání, jelikož se tak stalo emaily ze dne 11. 6. až 19. 6. 2020 a ze dne 19. 6. až 26. 6. 2020, jejichž obsah s ohledem na jejich písemnou formu (nikoli osobní setkání s mediátorem) se nemohl stát součástí dobrovolné mediace; žalobce současně v tomto posouzení shledal vnitřní rozpor a poukázal na to, že tento rozpor žalovaný nehodnotil, místo toho z izolovaného výkladu čl. IV. odst. 3 smlouvy o mediaci nepřiléhavě dovodil, že závazek mlčenlivosti pokrývá i tyto informace.

9. Žalobce vytýkal, že obsah výroků v rozhodnutí kárného senátu neobsahuje žádné konkrétní informace o sdělení účastníků mediace, nýbrž se jedná jen o obecné hodnocení, resp. názor klienta o důvodech nenalezení shody na mimo soudním řešení sporu. Navíc civilní soud na jednání dne 4. 5. 2020 výslovně uvedl, že zprávu o výsledku mimosoudních jednání od účastníků očekává. Právní posouzení otázky porušení povinnosti advokáta dle § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2 etického kodexu měl za nesprávné.
10. Namítal absenci materiálního znaku kárného provinění ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii, kde je stanoveno, že kárné provinění je závažným nebo opakovaným zaviněným porušením povinností stanovených advokátovi. Žalobce tak s odkazem na kárné rozhodnutí ČAK ze dne 8. 3. 1996 ve věci sp. zn. K 110/95 dovodil, že ojedinělé a nezávažné porušení povinnosti advokáta není kárným proviněním, rovněž poukázal na shodný právní názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 25. 11. 2020, č. j. 9 As 77/2020-19. Upozornil na to, že kárný senát dal žalobci za pravdu, že výroky žalobce adresované soudu neměly žádné negativní důsledky ve vztahu k účastníkům sporu, přesto v bodě 18. kárného rozhodnutí shledal, že mohly mít záporný dopad na důstojnost advokátního stavu a všeobecně na důvěru v advokáta, tj. na to, co veřejnost podvědomě od reprezentantů advokacie očekává. Odůvodnění správních orgánů týkající se hodnocení porušení povinnosti žalobce a jeho podřazení pod porušení důstojnosti a mlčenlivosti pak žalobce označil jednak za nesprávné, a rovněž tak za natolik vágní, že by bylo lze pod něj podřadit jakékoli jednání.
11. **Žalovaná** ve vyjádření k žalobě ze dne 23. 2. 2024 odmítla veškeré žalobní námitky. Akcentovala, že skutkový stav není sporným, jelikož žalobce ve vyjádření ze dne 26. 6. 2020 uvedl pasáže, jež jsou obsahem výroku rozhodnutí kárného senátu, naopak sporným je právní posouzení věci. Žalovaná upozornila na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 287/2025-51, v němž bylo soudem konstatováno, že správní řízení, resp. prvostupňové i druhostupňové rozhodnutí, je nutno považovat za jeden celek. Nesouhlasila i s výtkou žalobce, že správní orgány nehodnotily materiální znak kárného provinění a ani závažnost jeho jednání, naopak toto bylo řádně provedeno v bodě 12. kárného rozhodnutí. Míra závažnosti žalobcova jednání je pak vtělena do bodu 14. kárného rozhodnutí. K námitce žalobce, že se kárný senát nevyjádřil k okolnostem, za nichž byla mediace vedena a k nulovému dopadu jeho jednání, žalovaná odkázala na body 16. a 18. kárného rozhodnutí, kde jsou sporovaná hodnocení provedena. Hodnocení osoby kárně obviněného bylo rovněž kárným senátem provedeno a je

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

obsahem bodu 19. jeho rozhodnutí. K námitce žalobce, v níž nesouhlasí se zjištěnými skutkovými okolnostmi žalovaná uvedla, že žalobce zaměňuje pojmy „mediace“ a „mediační jednání“, v této souvislosti citovala § 2 zákona č. 202/2012 Sb., o mediaci (dále jen „zákon o mediaci“) a čl. IV. odst. 3 smlouvy o mediaci, kde je stanoveno, že mediátor, účastníci mediace a právní zástupci se zavazují zachovat důvěrnost a mlčenlivost v záležitostech týkajících se mediačního procesu. Z uvedeného měla žalovaná za to, že se závazek mlčenlivosti týká celé mediace. Argumentoval-li žalobce požadavkem soudu na sdělení výsledku mediace, pak ale měl sdělit toliko její výsledek, tj. byla-li uzavřena dohoda či nikoli. Žalovaná byla přesvědčena, že si žalobce nesprávně vykládá § 32 odst. 2 zákona o advokacii, myslí-li si, že jednání nelze mít za závažné, když výroky použil v rámci soudního řízení vedeným stejnými účastníky, nikoli však veřejně.

III. Ústní jednání

12. Na ústním jednání dne 21. 10. 2024 právní zástupce žalobce setrval na procesním stanovisku a přednesl podstatné žalobní námitky. Nad rámec žalobních tvrzení upozornil na rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 11. 2023, č. j. 9 Ad 1/2023-59, kde vystupovali titíž účastníci, byť předmětem řízení bylo jiné správní rozhodnutí žalované, nicméně i toto bylo obdobně nedostatečně co do závažnosti provinění vyargumentované, a proto došlo k jeho zrušení soudem pro nepřezkoumatelnost. Akcentoval tak i v nyní posuzovaném případě nepřezkoumatelnost posouzení závažnosti svého kárného provinění. Další zásadní pochybení spatřoval v tom, že v dané věci nebylo prokázáno, že by sporovaným jednáním došlo k reálnému negativnímu zásahu do práv třetích osob.
13. Žalovaný rovněž setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na odůvodnění správních rozhodnutí. Nesouhlasil s výtkou žalobce, že jeho jednání nemělo žádný vliv na veřejnost, jelikož byl přesvědčen, že se s obsahem vyjádření žalobce ze dne 26. 6. 2022 musely bezpochyby seznámit soudní osoby činné v dotčeném opatrovnickém řízení, tj. soudce, administrativa, OSPOD. Nelze vykládat pojem „negativní následky“ žalobcových výroků rigidně tak, že se musí jednat o výroky uveřejněné či sdělené v médiích.
14. Soud k důkazu neprovedl žalobcem navržené listiny v žalobě, které jsou součástí správního spisu, neboť soud při přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného vychází ze správního spisu a správním spisem se zásadně dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 Afs 8/2008–117, ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS); přičemž žalobce nespороval věrohodnost těchto listin. Taktéž k důkazu nebyly čteny žalobcem na jednání předložené dokumenty, a to emailová korespondence mezi žalobcem a mediátorkou, v níž se žalobce dotazoval mediátorky na její právní názor ohledně rozsahu a zachovávání povinnosti mlčenlivosti a důvěrnosti dle Smlouvy o mediaci a její odpověď na položený dotaz. Soud k provedení tohoto důkazu nepřistoupil pro nadbytečnost, jelikož se jedná toliko o předestření právního názoru mediátorky k výkladu čl. IV. bod 3. Smlouvy o mediaci a nikoli o skutkovou okolnost, jež by byla způsobila k dokazování.

IV. Posouzení žaloby

15. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované, a shledal, že žaloba není důvodná.
16. Soud upozorňuje, že žalobní text je sice formálně strukturován přehledným způsobem, nicméně jeho část nazvaná „III. - žalobní důvody“ je již co do obsahového zpracování námitek poměrně nepřehledná, přičemž jednotlivé námitky se v podstatě opakují a vzájemně překrývají s tím, že jsou jen trochu odlišným způsobem rozvedeny. Proto soud před tím, než přikročí k vypořádání

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

žalobních bodů považuje za důležité zdůraznit, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 8 Azs 94/2022-30).

17. Pokud tedy žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Městský soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31. Soud uvádí, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není vadou rozhodnutí soudu, když v podrobnostech odkáže na rozhodnutí správního orgánu, panuje-li mezi názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí shoda (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, nebo ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 Afs 92/2022-239).
18. Soud věc po právní stránce věc posoudil následovně:
19. Podle § 17 zákona o advokacii *„Advokát postupuje zejména při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesní etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesní etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.“*
20. Podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii *„Kárným proviněním je závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem s výjimkou zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu nebo stavovským předpisem.“*
21. Podle § 32 odst. 5 zákona o advokacii *„Jedná-li se o méně závažné porušení povinností, lze od uložení kárného opatření advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi upustit, pokud samotné projednání kárného provinění je možno považovat za postačující. Od uložení kárného opatření lze upustit rovněž v případě, uzavřel-li kárně obviněný s poškozeným písemnou dohodu dokládající odstranění následků porušení povinností kárně obviněným v případě, že lze takové rozhodnutí považovat vzhledem k okolnostem případu za dostačující.“*
22. Podle čl. 4 odst. 1 etického kodexu *„Advokát je všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.“*
23. Podle čl. 4 odst. 2 etického kodexu *„Advokát je povinen plnit převzaté závazky. Závazek nebo ručení za cizí závazek smí převzít jen tehdy, je-li si jist jeho splněním.“*
24. Předně soud připomíná, že žalobce nesouhlasil s právním posouzením správních orgánů, že měl vyjádřením ze dne 26. 6. 2020 zaslaným soudu porušit své smluvní povinnosti mlčenlivosti a důvěrnosti, které mu vznikly na základě čl. IV. bod 3 Smlouvy o mediaci, kde je uvedeno: *„Mediátor, účastníci i jejich právní zástupci se zavazují zachovat důvěrnost a mlčenlivost ve všech záležitostech týkajících se mediačního procesu“.*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

25. Soud následně přikročí k vypořádání jednotlivých žalobních námitek. Žalobce tedy nejprve namítal nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí. Co se týče námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správní soudy konstantně judikují, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 – 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 – 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 – 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 – 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 – 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 – 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
26. Ze shora zmíněné bohaté a ustálené judikatury správních soudů tedy jednoznačně vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je tomu tak právě proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvažil. Současně musí být z odůvodnění rozhodnutí patrné, jak se správní orgán vypořádal se vznesenými námitkami a k nim se vztahující zásadní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud tedy rozhodnutí vůbec neobsahuje odůvodnění vypořádání některé z námitek nebo nereflektuje námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, musí mít podle Nejvyššího správního soudu nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 55/2015–29).

27. Žalobce v dané věci namítal nepřezkoumatelnost kárného (prvostupňového) rozhodnutí, jelikož se do obsahu bodu 12. „*nepromítla deklarace míry závažnosti*“ jeho pochybení, neboť zde absentuje úvaha kárného senátu, jakým konkrétním způsobem měl žalobce snížit důstojnost a vážnost advokátního stavu. Odvolací kárný senát se plně s posouzením závažnosti jednání žalobce kárného senátu ztotožnil a toliko odkázal na body 12. až 14. kárného rozhodnutí. Soud k této námitce tedy uvádí, že právě v bodech 12. až 14. kárného rozhodnutí je obsažena sice stručná, nicméně jasná úvaha kárného senátu týkající se závažnosti jednání žalobce. Z uvedených bodů je totiž zřejmé, že kárný senát spatřoval závažnost pochybení žalobce v tom, že k porušení jeho závazku mlčenlivosti a důvěrnosti došlo právě v případě velmi citlivých informací získaných v rámci mediačního postupu. Tím, že došlo k porušení smluvně upravené povinnosti žalobce nejen, že porušil právními předpisy stanovenou povinnost dodržovat smluvní závazky, ale rovněž tak jednal v rozporu s poctivostí a čestností, když právě slušné, poctivé a čestné jednání je od advokáta veřejností očekáváno. Navíc slušné, poctivé a čestné jednání je neodmyslitelným znakem výkonu advokacie a veřejnost je od advokáta očekává. Kárný senát rovněž akcentoval že za závažnou považuje i skutečnost, že žalobce jakožto právní profesionál měl naopak svým jednáním jít klientovi příkladem, navíc za situace, kdy i sám klient byl vázán shodnou povinností. Soud tedy shrnuje, že v odůvodnění svého rozhodnutí se kárný senát přezkoumatelným způsobem vyjádřil k závažnosti žalobcova kárného provinění, což ostatně žalobce i v žalobě potvrdil, když připustil, že po věcné stránce kárný senát na jeho námitku reagoval, nicméně poté polemizoval s jeho právním názorem. Nesouhlas žalobce s právním posouzením závažnosti jeho pochybení kárným senátem (jak dle § 32 zákona o advokacii, tak dle čl. 4 odst. 1 etického kodexu), naopak potvrzuje to, že námitka byla v rozhodnutí kárným senátem vypořádána, tudíž nelze mít kárné rozhodnutí z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. Námitka žalobce je proto nedůvodná.
28. Rovněž tak je nedůvodná námitka žalobce, v níž vytýkal obecnost výroků kárného rozhodnutí, jelikož měl za to, že výroky v popisu skutků neobsahují informace o sdělení účastníků mediace či o jiných skutečnostech v průběhu mediace sdělených jejími účastníky. Dle § 34 odst. 2 zákona o advokacii: „*Písemné vyhotovení rozhodnutí, kterým se kárné řízení končí, musí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o opravném prostředku, a musí být doručeno účastníkům; v případě uvedeném v § 33a odst. 2 obsahuje písemné vyhotovení rozhodnutí i výrok ukládající povinnost k náhradě nákladů kárného řízení.*“ Dle § 35e odst. 2 zákona o advokacii: „*Nestanoví-li tento zákon nebo kárný řád něco jiného nebo nevyplývá-li něco jiného z povahy věci, použijí se v kárném řízení přiměřeně ustanovení trestního řádu.*“ Dle § 120 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu je stanoveno, že: „*Výrok, jímž se obžalovaný uznává vinným, nebo jímž se obžaloby zprošťuje, musí přesně označovat trestný čin, jehož se výrok týká, a to nejen zákonným pojmenováním a uvedením příslušného zákonného ustanovení, nýbrž i uvedením, zda jde o zločin nebo přečin, a místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, jakož i uvedením všech zákonných znaků včetně těch, které odůvodňují určitou trestní sazbu.*“
29. Soud v nyní posuzované věci konstatuje, že ve výroku kárného senátu je řádně a nezaměnitelným způsobem specifikováno vytýkané jednání žalobce, v němž kárný senát spatřuje kárné provinění. Konkrétně se jedná o to, že byt byl dle Smlouvy o mediaci povinen zachovávat důvěrnost a mlčenlivost o všech záležitostech týkajících se mediačního procesu, porušil tyto své povinnosti vyjádřením ze dne 26. 6. 2020. Taktéž je zde přesným způsobem popsáno jednání, kterým se žalobce zjištěného kárného provinění dopustil, tj. tím, že ve vyjádření ze dne 26. 6. 2020 adresovaném Obvodnímu soudu pro Prahu 5 ve věci vedené pod sp. zn. 50 Nc 6047/2020 soudu sdělil, že „*k dohodě nedošlo, a to pro neúměrné požadavky na vypořádání společného jmění manželů, jakož i výše výživného ze strany matky*“, „*matka však návrh mediátorky bez dalšího*

- odmítla, protože nesplňoval její finanční představy“ a „zástupce matky k mediačnímu jednání vyžádal excesivním způsobem podklady, které se SJM nijak nespojují“. V daném jednání kárný senát spatřoval porušení § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2 etického kodexu a dle § 32 odst. 5 zákona o advokacii bylo od uložení kárného opatření upuštěno. Soud konstatuje, že výrok kárného rozhodnutí byl formulován tak, že z něj bylo zcela zřejmé, jakého kárného provinění, a to z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace, se žalobce dopustil, a rovněž tak, jaká mu byla uložena sankce, resp. že bylo od jejího uložení upuštěno. Tedy soud nespatřuje žádné obecné formulace, logické nesrovnalosti či zmatečnost v dotčeném výroku kárného rozhodnutí.
30. Dále žalobce vytýkal kárnému senátu, že do svého výroku nesprávně v popisu skutku zahrnul i popis komunikace právních zástupců týkající se majetkových poměrů (viz emaily ze dne 11. 6. 2020 až do dne 26. 6. 2020), o nichž bylo vedeno jednání před zahájením mediačního procesu a obsah těchto mailů se proto dle názoru žalobce nemohl, vzhledem ke své písemné formě, stát součástí mediace, jelikož dle mediační smlouvy bylo lze závazkem důvěrnosti a mlčenlivosti pokrýt toliko osobní jednání účastníků mediace v rámci úpravy poměrů k nezletilým dětem. Soud akcentuje, že do výroku kárného rozhodnutí byl přepsán podstatný text vyjádření žalobce ze dne 26. 6. 2020 adresovaný soudu (nikoli protistraně z mediačního procesu), v němž bylo shledáno pochybení žalobce; kárný senát se ve výroku svého rozhodnutí nikterak nevyjadřoval, necitoval či nepřepisoval texty z emailové korespondence účastníků. Soud tak popis skutku v kárném rozhodnutí opět hodnotí jako zcela souladný se zákonem. Námitky písemné formy informací, jež byly vypracovány před mediací atp. směřující proti nesprávnému právnímu hodnocení správních orgánů závažného jednání popsaného ve skutkové větě výroku, soud je proto vypořádá níže. Soud shrnuje, že námitky sporující výrok kárného rozhodnutí posoudil jako nedůvodné.
31. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí odvolacího kárného senátu dále žalobce spatřoval v nevypořádání své námitky, v níž poukazoval na okolnosti, za nichž byla mediace vedena a na nulový dopad jeho jednání jak ve sféře účastníka v civilním řízení, tak vůči veřejnosti, která se o tomto jednání nemohla dozvědět, z čehož pak dovodil absenci materiálního znaku kárného provinění. Soud upozorňuje, že ani v odvolání žalobce ze dne 3. 8. 2022 a ani v odvolání ze dne 4. 8. 2022 není mezi odvolacími námitkami uplatněna taková námitka, v níž by žalobce požadoval zohlednit okolnosti, za nichž byla mediace vedena. Žalobce navíc uvedené okolnosti v žalobě řádně nekonkretizoval, soud přitom není oprávněn si za žalobce domýšlet jaké okolnosti měl na mysli, natož jakým způsobem zasáhly do jeho práv. Co se týče námitky týkající se nevypořádání odvolací výtky žalobce, že mediace měla nulový dopad jak ve sféře účastníka v civilním řízení, tak vůči veřejnosti, tato v odvolání byla koncipována tak, že v ní žalobce předestřel svůj nesouhlas s posouzením závažnosti jeho jednání, tj. jen negoval názory kárného senátu bez dostatečně konkrétní názorové oponentury, jež by vedla ke zpochybnění závěrů obsažených v kárném rozhodnutí v bodech 12. až 14. Soud za této situace posoudil odkaz odvolacího kárného senátu na názory kárného senátu s nimiž se ztotožnil (tj. na bode 12. až 14. kárného senátu) za zcela dostatečné. Soud jen stručně opakuje, že kárný senát si byl dobře vědom toho, že se nejednalo ze strany žalobce o veřejně projevený úkon, a proto žalobcovo jednání, resp. důsledky jeho jednání hodnotil ve vztahu k legitimnímu očekávání veřejnosti, že každý příslušník advokátního stavu bude jednat poctivě, čestně a slušně, zejména s respektem k převzatým závazkům.
32. Na tomto místě soud s poukazem na § 33 odst. 6 zákona o advokacii, kde je uvedeno, že: „V kárném řízení o kárném provinění se použijí obdobně ustanovení upravující zajištění účelu a průběhu řízení podle správního řádu.“ upozorňuje, že správní, resp. kárné, řízení tvoří dohromady jeden funkční celek, což znamená, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tvoří spolu s rozhodnutím odvolacího správního orgánu jeden celek od zahájení až do právní moci

- konečného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009–48, publ. pod č. 2646/2012 Sb. NSS, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013–25, nebo rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2010, č. j. 29 Ca 221/2008–48, a Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 10. 2010, č. j. 51 Ca 14/2009–30). Tudíž za situace, kdy žalobce pouze stroze neguje názory kárného senátu a odvolací kárný senát se s námitkou vypořádá tak, že se s právními závěry kárného senátu vyjádřenými v jeho rozhodnutí odkazem na body 12. až 14. ztotožní, nelze hodnotit jako vadu rozhodnutí odvolacího kárného senátu, natož jako vadu natolik závažnou, jakou představuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
33. Dále soud k žalobní námitce vtělené do bodu 18. žaloby, v níž žalobce namítal opět nepřezkoumatelnost rozhodnutí odvolacího kárného senátu, když nesouhlasil s tím, že odvolací kárný senát nevypořádal v odvolání namítané „rozpory v odůvodnění kárného senátu, zejména týkající se důvodů neuložení kárného trestu, jež mají význam i pro hodnocení jednání žalobce (bližší viz marg. č. 19, 20, 26, 27 odvolání žalobce proti kárnému rozhodnutí“, odkazuje na ustálenou správní judikaturu, která jednoznačně konstatovala, že žalobní námitky, aby byly soudem projednatelné, musí být konkrétně vtěleny do žalobního textu, což nelze nahrazovat v žalobě uvedeným odkazem na příslušný obsah odvolání. Např. v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 8. 1997, sp. zn. 6 A 40/96 je uvedeno, že požadavek rozsahu napadení rozhodnutí správního orgánu ve správní žalobě není splněn pouhým odkazem na námitky uplatňované ve správním řízení odvolacím, již proto, že tyto námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (I. stupně), než které je předmětem přezkoumání soudem; v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 1995, č. j. 6A 15/94 – 39, pak stojí, že „žaloba, která odkazuje na důvody opravného prostředku, který žalobce podal v řízení před správním orgánem, nevyhovuje požadavkům ust. § 49 odst. 2 o. s. ř.; žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti naříkaného rozhodnutí explicitně v žalobě uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly rozhodnutí správního orgánu.“ Dále pak v rozsudku ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012–22, dospěl k závěru, že „žalobní body byl přitom žalobce povinen vymezit přímo v žalobě, povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti nelze nahradit obecným odkazem na argumenty uplatněné v podáních činěných v předcházejícím řízení před správními orgány.“ Stejně tak v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 As 117/2011–223, tento soud aproboval jako správný názor městského soudu, „proč se zabýval toliko námitkami uvedenými v žalobě a proč nemohl přihlídnout k tomu, že stěžovatel učinil součástí předmětného žalobního návrhu též odvolání a další podání z předchozího správního a soudního řízení. Městský soud konstatoval, že žalobce nemůže v žalobě jen odkázat např. na podané odvolání, ale musí uvést, proč považuje způsob, jakým se odvolací orgán s odvolacími námitkami vyrovnal, za nedostatečný.“ Formulace dané námitky je tudíž natolik obecná, že k ní soud toliko odkazuje na body 15. až 19. rozhodnutí kárného senátu, v nichž bylo vysvětleno, proč bylo v dané věci upuštěno od potrestání žalobce. I tuto námitku soud má za nedůvodnou.
34. Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku směřující proti bodu 13. kárného rozhodnutí, v níž žalobce brojil proti názoru kárného senátu, že ve vyjádření ze dne 26. 6. 2020 jsou obsaženy jen obecné formulace a že se mělo jednat o podání jeho klienta s nímž nemá z pozice advokáta nic společného. Soud ověřil, že vyjádření ze dne 26. 6. 2020 bylo vyhotoveno pod hlavičkou advokátní kanceláře Strnad-Joch-Lokajíček, kdy logo této advokátní kanceláře bylo umístěno na první straně vyjádření v záhlaví a bližší data týkající se této advokátní kanceláře (tj. adresa jejího sídla, emailová adresa, identifikační číslo atd.) byla uvedena v dolní části vyjádření, dále soud vzal v potaz i to, že vyjádření bylo odesláno z datové schránky žalobce (Andrej Lokajíček, Mgr. Andrej Lokajíček, advokát). Uvedené skutečnosti tak zcela odpovídají názoru kárného senátu, že podání bylo jednoznačně zasláno či odesláno žalobcem, tudíž tento je za jeho obsah zcela odpovědným. Kárný senát rovněž přílehavě dovodil, že advokát je v souladu s principem poskytování právní pomoci svému klientovi „po boku“ a poskytuje mu konzultace a

jeho kroky v rámci právních předpisů koriguje; žalobce sám tak byl povinen vést i svého klienta ke splnění převzatého závazku ze Smlouvy o mediaci. Soud nevěšel ani na tvrzení žalobce, že obsahem vyjádření ze dne 26. 6. 2020 byly pouhé obecné formulace; naopak v něm byl jednak konkrétně specifikován důvod, proč nedošlo k uzavření smlouvy, a rovněž tak v něm bylo negativním způsobem vylíčeno jednání protistrany, jednalo se např. o sdělení, že matka návrh odmítla, jelikož nesplňoval její finanční představy; zástupce matky si vyžádal excesivním způsobem podklad; na jednání dotazy na předchozí a historické výděvky otce opakoval. Žalobce pak namítal i nesprávné posouzení porušení závazku mlčenlivosti a důvěrnosti v mediačním procesu tím, že byl jako pochybení hodnocen popis písemné komunikace právních zástupců týkající se majetkových poměrů, o nichž bylo vedeno jednání před zahájením mediačního procesu a obsah těchto emailů se nemohl vzhledem ke své písemné formě stát součástí mediace, jelikož dle mediační smlouvy bylo lze závazkem důvěrnosti a mlčenlivosti pokrýt toliko osobní jednání účastníků mediace v rámci úpravy poměrů k nezletilým dětem. Soud s tímto názorem žalobce nesouhlasí a odkazuje na stranu 2 rozhodnutí odvolacího kárného senátu, kde se odvolací kárný senát k této námitce vyjádřil. Odvolací kárný senát zde vyšel z jazykového znění závazku důvěrnosti a mlčenlivosti obsaženého v čl. IV. odst. 3 Smlouvy o mediaci, kde je stanoveno, že se tento závazek vztahuje na všechny záležitosti mediačního procesu a trvá po celou dobu existence příslušné informace. Z čehož odvolací kárný senát dovodil, že zde rozhodně není zakotveno jakékoli omezení formy poskytovaných informací (ústní či písemné). Soud s tímto posouzením plně souhlasí a výklad předestřený žalobcem shodně s odvolacím kárným senátem má za ryze účelový, v rozporu s jazykovým výkladem dotčeného smluvního článku, jenž se vztahuje na celý mediační proces a také za nelogický, jelikož žalobce by svým výkladem *de facto* omezil závazek mlčenlivosti a důvěrnosti jen na ústně sdělené informace při mediačním jednání, což je naopak proti smyslu ochrany mediačního procesu, kterým mají být chráněny sdělené informace nejen po celou dobu trvání mediace, nýbrž i poté, dokud „*příslušná informace trvá*“, tj. jakékoliv informace ať již vyřčené ústně či předané v písemné formě v rámci průběhu (vyjednávacího) procesu mediace spadají pod závazek mlčenlivosti a důvěrnosti. Samozřejmě vyjma takových dokumentů a informací, které jsou obecně či účastníkům mediačního procesu známy, nicméně důvěrným zůstává nadále skutečnost, že tyto byly užity právě v průběhu procesu mediace. Na tomto místě soud akcentuje, že ve správním spise je založena i emailová korespondence účastníků a jejich zástupců z opatrovnického řízení ze dne 15. 11. 2019 a ze dne 25. 11. 2019 (tj. z před mediační fáze) a taktéž protokol o jednání před obvodním soudem ze dne 4. 5. 2020, na němž se účastníci shodli na tom, že se pokusí spor urovnat v rámci mediačního řízení. Z žádné z těchto listin však nevyplývají konkrétně formulované požadavky (matky či otce), návrhy na dělení majetku či finanční vyrovnání, výživné apod., jsou zde naopak použity velmi obecná tvrzení jako např.: „*Klientka ... by si přála zachovat dosavadní životní úroveň domácnosti v nejlepším zájmu dětí jsou podle jejího názoru co nejmenší změny ... pokud jde o vypořádání společného jmění manželů, klientka má jen rámcovou představu o rozsahu majetku ...*“ Soud tak rozhodně nevěšel na obranu žalobce, že ve vyjádření ze dne 26. 6. 2020 nesdělil ničeho, co by mezi stranami již před mediací (tato započala uzavření Smlouvy o mediaci dne 5. 6. 2020) nebylo známo a veřejně komunikováno či prezentováno. Tudíž v případě, kdy účastníci v rámci mediace konkrétně specifikovali vzájemné požadavky, jimiž podmínili uzavření dohody o úpravě poměrů k nezletilým dětem určitými majetkovými a finančními podmínkami či nároky, jedná se bezesporu o informace, které byly účastníky komunikovány a vznášeny až během mediačního procesu, tudíž i na tyto informace se závazek důvěrnosti a mlčenlivosti dle Smlouvy vztahoval. Je pravdou, že ve vyjádření ze dne 26. 6. 2020 nebyly jednotlivé majetkové či finanční nároky předložené během mediace konkrétně vyčísleny, nicméně byly expresivně prezentovány tak, aby bezesporu vrhly negativní světlo na protistranu. Jinak si nelze vysvětlit ve sdělení obsažené vysvětlení důvodů, pro které nedošlo

k uzavření dohody. Námitky nesprávného posouzení porušení povinnosti v § 17 zákona o advokacii ve spojení s č. 4 odst. 1, 2 etického kodexu a vnitřní rozpornosti odůvodnění kárného rozhodnutí tak soud neshledal důvodnými.

35. Poukaz žalobce na emočně vypjatou atmosféru mezi účastníky i jejich zástupci před opatrovnickým soudem (Obvodním soudem pro Prahu 5), jenž předcházela požadavku soudu na sdělení výsledku mediace, soud hodnotí jako irelevantní, bez vlivu na rozhodnutí ve věci, jelikož bylo právě žalobcovou povinností v pozici advokáta i vyhrocenou situaci zvládnout a zachovat si od ní náležitý odstup a objektivní nadhled a nikoli ji „přenést“ i do obsahu svého vyjádření ze dne 26. 6. 2020 a zaslat soudu, když si byl jistě vědom toho, že se s vyjádřením seznámí i protistrana, čímž rozhodně nepřispěl k uklidnění emočně rozbouřených vztahů mezi účastníky, natož k lehčímu průběhu navazujícího soudního řízení. Právě i v tomto jednání žalobce byla správně správními orgány spatřována závažnost jeho pochybení, neboť v bodě 18. kárného rozhodnutí se uvádí, že byť sdělení obsažená ve vyjádření ze dne 26. 6. 2020 neměla žádné negativní následky směrem k veřejnosti, kárný senát zdůraznil, že jejich negativní následky dopadly na účastníky sporu, a to zejména na ostatní soudní osoby spojené s dotčeným řízením, čímž mohly mít negativní dopad na důstojnost advokátního stavu a všeobecně na důvěru v advokáta a ve správnost jeho jednání a soud dodává i na očekávanou profesionálnost jeho jednání. Jak uvedeno shora správní orgány se s argumentací žalobce, v níž namítal, že se předmět mediace, tj. řízení o úpravě poměrů k nezletilým dětem, mívá se smluvně převzatým závazkem důvěrnosti a mlčenlivosti, vypořádaly dostatečným způsobem, i tyto žalobcem uplatněné námitky shledal soud s ohledem na shora uvedené nedůvodnými.
36. Žalobce namítal, že civilní soud si výslovně zprávu o výsledku mimosoudního jednání od účastníků vyžádal. Soud žalobci přitakává pouze v tom, že si soud od účastníků vyžádal zprávu o výsledku mediace, jak již sám žalobce v textu námítky uvádí, šlo jen o sdělení výsledku mediace, tj. zdali mediační jednání trvají, anebo byla skončena, jelikož tuto informaci soud potřeboval k tomu, aby v soudním řízení vedeném pod sp. zn. 50 Nc 6047/2020 neměl průtahy v řízení, tj. pokud by již mediační řízení bylo ukončeno, byl by povinen v soudním řízení pokračovat. Soud rozhodně ke své činnosti nepotřeboval obdržet zprávu o tom, kdo a jakým způsobem neumožnil uzavřít mediační dohodu.
37. Žalobce dále v obecné rovině namítal porušení procesních zásad řízení, neboť kárný senát v bodě 11. kárného rozhodnutí jen vypočetl důkazy, z nichž ve věci vycházel, k jejich posouzení však nepřistoupil, čímž nedošlo k řádnému zjištění skutkového stavu věci. Soud na tomto místě akcentuje, že žalobce sice namítá, že správními orgány byl skutkový stav zjištěn nesprávně, avšak sám nenabídl žádné alternativní hodnocení zjištěného skutkového stavu, pouze ve značné míře obecnosti rozporuje procesní postup kárného senátu.
38. Pravidla vedení kárného řízení pro provinění podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii jsou v procesní rovině upravena advokátním kárným řádem a dle § 33 odst. 6 věta první zákona o advokacii se subsidiárně pro řízení o kárném provinění použije správní řád. Správní řízení je ovládáno principem materiální pravdy, tj. zásadou, že správní orgán je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí (§ 50 odst. 3 správního řádu). Shromážděné podklady pak hodnotí v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, z níž vyplývá, že správní orgán sám podle svého uvážení rozhoduje o tom, jak zhodnotí jednotlivé podklady a provedené důkazy, které skutečnosti v rámci shromážděných podkladů bude považovat za rozhodné a jakou váhu přizná tomu kterému podkladu. Jinak vyjádřeno, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný (zásada formální pravdy), hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy, každý důkaz hodnotí samostatně a v souvislosti s dalšími důkazy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

toho, co uvedli a navrhli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Z odůvodnění rozhodnutí pak musí být jednoznačné, jaké důkazy byly provedeny, jak byly hodnoceny nebo proč byly odmítnuty.

39. Soud z rozhodnutí kárného senátu zjistil, že v bodě 11. nejsou toliko stroze vypsány jednotlivé důkazy, ale bylo zde provedeno shrnutí podstatného skutkového stavu věci. V tomto bodě byl totiž popsán úplný zjištěný skutkový stav věci (od podání návrhu na rozvod klienta, jednání před Obvodním soudem pro Prahu 5, při němž účastníci souhlasili s mediací, uzavření Smlouvy o mediaci, vzájemná komunikace právních zástupců v rámci mediace, zaslání vyjádření ze dne 26. 6. 2020 soudu atd.) s tím, že ke každému zjištěnému dílčímu skutkovému závěru byl vždy připojen odkaz na konkrétní důkazní prostředek (s údajem, kde je ve správním spise založen), ze kterého ten který skutkový závěr vyplýval. Tímto způsobem popsaný způsob zjištění skutkového stavu věci má soud za souladný se zákonem. Poté v bodě 12. kárného rozhodnutí již kárný senát pouze na základě shora uvedeného shrnul, „že se skutek kladený kárnou žalobou kárně obviněnému za vinu stal a že nese znaky porušení povinností uložených advokátovi příslušnými obecně závaznými předpisy a stavovskými předpisy“ a věnoval se právnímu posouzení závažnosti pochybení žalobce, jenž spatřoval v nesplnění převzatého závazku. Z odůvodnění kárného rozhodnutí je zřejmé, že kárný senát důkazy hodnotil v souladu s pravidly volného hodnocení důkazů, když je posuzoval samostatně i ve vzájemné souvislosti, zjištění z nich učiněná pak odpovídají pravidlům logického myšlení a zohledňují všechny okolnosti případu. Soud tak námitky nesprávného důkazního řízení, potažmo nesprávně zjištěného skutkového stavu nemá za důvodné.
40. Žalobce zásadně nesouhlasil s právním posouzením svého jednání jakožto závažného pochybení dle § 32 odst. 2 zákona o advokacii, neboť byl přesvědčen, že v tomto případě absentuje materiální znak kárného provinění. Předně sporoval správními orgány provedený výklad citovaného zákonného ustanovení, neboť se v dané věci jednalo toliko o ojedinělé a nezávažné porušení povinností advokáta. Taktéž měl za to, že správní orgány nedostatečně posoudily závažnost jeho kárného provinění, jelikož nepoměrovaly jeho následek ve vztahu ke klientovi, soudům, jiným orgánům, advokacii, veřejnosti, dále nehodnotily způsoblosti tohoto chování poškodit advokátní stav.
41. Soud souhlasí se žalobcem, že ustanovení § 32 odst. 2 zákona o advokacii ukládá správním orgánům povinnost posuzovat závažnost kárného provinění. Z jazykového znění citovaného zákonného ustanovení však zcela srozumitelně a jasně vyplývá, že za kárné provinění lze považovat buď závažné anebo opakované zaviněné jednání. Není tedy pravdou, jak žalobce předestírá, že by musely být splněny obě podmínky – závažnosti a opakovanosti splněny kumulativně, nýbrž jsou stanoveny každá samostatně. V dané věci tak plně stačilo, když správní orgány konstatovaly splnění kritéria závažného zaviněného porušení povinností stanovených v § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2 etického kodexu žalobcem tím, že porušil smluvní povinnost mlčenlivosti a důvěrnosti tvrzeními ve vyjádření ze dne 26. 6. 2020. Soud se již k této námitce částečně vyjádřil i v rámci shora provedeného vypořádání námitek, nad to uvádí, že byt' je posouzení závažnosti pochybení žalobce obsažené v bodech 12. až 14. a 18. kárného rozhodnutí poměrně stručné, je z něj zřejmé, jakým způsobem byla závažnost kárného provinění žalobce hodnocena i v čem je konkrétně tato závažnost spatřována a taktéž že bylo přihlédnuto k následkům závažného jednání (viz body 12. a 18.). Soud opakuje, že závažnost provinění žalobce byla shledána v porušení smluvního závazku mlčenlivosti a důvěrnosti v procesu mediace; akcentována byla právě ta skutečnost, že se jednalo o mediační proces, v němž se probíraly citlivé skutečnosti, a proto tyto neměly být zpřístupněny či předány jiným subjektům. Závazek mlčenlivosti je ve smlouvách obsažen právě za tím účelem, aby ochránil důvěrné informace před jejich nechtěným zveřejněním, což bylo v dané věci žalobcem

porušeno. Kárný senát v tomto jednání správně spatřoval i nepoctivé, nečestné a neslušné jednání, jež nelze zejména u příslušníků advokátního stavu beztretně tolerovat, neboť ve své podstatě oslabuje důvěru veřejnosti v řádné plnění povinností advokáty, jež mají být s ohledem na své profesní postavení příkladem a spíše strážci a ochránci (všech) informací získaných od klientů, natož natolik citlivých informací jako v dané věci. Porušování smluvních povinností samozřejmě nelze tolerovat u žádné smluvní strany, zejména však u členů profesní komory, od nichž se *a priori* vyžaduje a očekává jednání v souladu se zákonem a etickým kodexem, je alarmující a vrhá ve svém důsledku negativní světlo na ostatní zástupce advokátního stavu, čímž jistě dochází k narušování důstojnosti a vážnosti advokátního stavu jako takového. Typová závažnost porušení smluvní povinnosti, navíc v tak citlivé oblasti, jakým je únik chráněných informací prostřednictvím porušení povinnosti mlčenlivosti a důvěrnosti, je z hlediska významu chráněného zájmu zásadní. Soud se ztotožnil i s pasáží v bodě 12. kárného senátu, jelikož kárný senát zde odkázal již na výrok, v němž konstatoval, že spatřuje pochybení žalobce jak v porušení § 17 zákona o advokacii, tak v porušení čl. 4 odst. 1, 2 etického kodexu, tudíž je zcela v pořádku, pokud v souladu s tímto právním posouzením kárný senát rozvedl své úvahy tak, že závažné jednání žalobce s ohledem na zneužití citlivých informací vykazovalo i znaky nečestného, nepoctivého a neslušného jednání dle čl. 4 odst. 2 etického kodexu. Nelze tedy vejít na výtku žalobce, že tímto posouzením kárný senát automaticky zhodnotí každé porušení smlouvy jako porušení čl. 4 odst. 1, 2 etického kodexu. Soud nespatřuje nic problematického na obecněji formulovaných úvahách, byť samozřejmě by bylo žádoucí, kdyby tyto byly rozvedeny více konkrétněji, nicméně jsou na věc přiléhavé. Rovněž se kárný senát v bodě 14. rozhodnutí vyslovil k subjektivní stránce skutku, když dospěl k názoru, že žalobce jej spáchal v úmyslu nepřímém. Kárný senát se tak v souladu s žalobcem odkazovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 9 As 155/20-48, i rozsudky zdejšího soudu, dle názoru soudu vyjádřil ke všem zákonem i judikaturou stanoveným kritériím potřebným pro řádné hodnocení závažnosti žalobcova jednání dle § 32 odst. 2 zákona o advokacii. Soud doplňuje, že uvedené posouzení správních orgánů je v souladu i s názory předestřenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2020, č. j. 9 As 77/2020-19.

42. Žalobce v žalobě namítal, že kárný senát dospěl k názoru, že tím, že účastníci mediačního řízení mezi sebou komunikovali emailem (jejichž obsahem bylo i téma péče o nezletilé) citelně oslabili význam ve vztahu k otázce porušení převzaté povinnosti mlčenlivosti, soud uvádí, že právě tato skutečnost byla kárným senátem vzata v potaz jako polehčující okolnost v rámci úvah, v nichž zvažoval, jaký trest bude žalobci uložen, jež nakonec vyústily v upuštění od potrestání žalobce (viz bod 16. kárného rozhodnutí).
43. Žalobce v žalobě na podporu námítky o nesprávném právním posouzení věci odkázal na kárné rozhodnutí ČAK ze dne 8. 3. 1996 ve věci sp. zn. K 110/95, ze kterého dovodil, že ojedinělé a nezávažné porušení povinnosti advokáta není kárným proviněním. Soud konstatuje, že žalobcův odkaz na toto rozhodnutí je v dané věci nepřiléhavým, jelikož se jedná o skutkově zcela odlišnou situaci bez jakéhokoli přesahu na danou věc; jednalo se totiž o případ, kdy advokát používal razítko, na němž bylo uvedeno kromě jeho jména a sídla advokátní kanceláře také název (v místě dobře známé) právnické osoby, která měla adresu sídla na stejném místě jako advokátní kancelář a v řízení bylo postaveno na jisto, že záměrem pro vložení názvu dotčené právnické osoby mezi identifikační údaje advokáta na jeho razítko, bylo, aby třetí osoby snadněji našli umístění advokátní kanceláře.
44. Ze shora uvedených důvodů soud konstatuje, že žalobní námítky neshledal důvodné.
45. Soud nad rámec uvedeného dodává, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Dle Ústavního soudu „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [nález sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 (N 26/52 SbNU 247)]. Soud ve světle citované judikatury v dané věci postupoval, neboť vypořádal podstatu žalobních námitek a nestíhá jej tudíž povinnost reagovat i na všechny další dílčí námitky vznesené žalobcem.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
47. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec její úřední povinnosti, proto jí soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21.10.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

